

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XVI. Elias exemplar fuit perfectionis monasticæ suis discipulis. Carmelitæ successionem ab eo tenent hæreditariam, alij habent imitationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT XVI.

ELIAS exemplar fuit perfectionis monasticæ suis discipulis. Carmelitæ successione ab eo tenent hæreditariam, alij habent imitationem.

Quoniam autem, qui alijs seipsum præbet exemplar vivendi monasticè, necesse habet ut vitam suam ita rectè intra se componat, ne cæteros per malum exemplum offendat dicente Domino: Va homini illi, per quem scandalum venit. Propterea vir DEI ELIAS sic vitam suam in se disposuit, quòd ab omni offendiculo eam tetulit. Sed quia non sufficit magistro monasticæ vitæ propheticæ, ut studeat sine offendiculo conscientiam habere ad DEUM & ad homines, nisi suo exemplo ad bonum provocet confortes, dicente Apostolo: In omnibus tametsi prave exemplum bonorum operum: idèd ELIAS, ut suo exemplo animos omnium prædictorum monachorum ejus discipulorum provocaret ad suæ Religionis exercitium, studuit secundum formam per DEUM sibi traditam, polleere coram eis singularitate paupertatis, uti abstinentia parcimonie, domare concupiscentias carnis, nitere candore castitatis, abnegare libertatem voluntatis, vitare tumultum plebis, & ardere fervore charitatis.

Et quia in ejus imitatione decrevit DEUS consistere hujus Religionis monasticam perfectionem; propterea ELIAS ipse magna propheticæ disciplinæ & monasticæ vitæ exemplaria, scilicet gesta sua & merita, demonstravit in cordibus professorum hujus Religionis, per quæ ipsi ornarent penetralia mentis: ut videlicet ad imitationem ejus sæculo ac terrenis omnibus, ex totis præcordijs renuntiantes, & carnales concupiscentias per continentiam & abstinentiam eradicantes, voluntatemque propriam abnegantes, & eam superiori humiliter submittebant, à conspectu etiam hominum abscondi, monachalem vitam eremiticam, quam ELIAS ipse in solitu dinibus, & maxime in monte Carmeli, duxit, monachi prædicti in eodem monte, & in alijs eremis ac locis, ad hunc finem continuarent: quatenus eam accoleat; liberiorius etiam mentes suas eum DEO per amorem perfecte unirent. Qui dum per legem disciplinæ propheticæ & vitæ monasticæ ab ELIA eis traditam pergunt, & ardenti amore dogmata ELIÆ tam aure cordis, quam executione operis audiunt; proculdubio de animarum suarum salute securi sunt. Quemadmodum testatur Sapiens sanctum ELIAM ita alloquens: Beati sunt qui te audierunt, & in amicitia tua decorati sunt.

Quidquid ergo virtutis & perfectionis est in hac nostra Religione eremitica, ab hoc Propheta DEI ELIA, tamquam à primordiali & principali monachorum autore, exemplariter emanavit. Et primò quidem in præmemoratos viros filios prophetarum, ejus discipulos; deinde ab illis, in cæteros Religionis nostræ professores, eis tam in monastica eorum conversatione, quam in locorum habitatione succedentes; & demum ab his in reliquos alibi degentes. Sed & omnium monachorum conversatio perfecta ab ELIA, & à dictis ejus discipulis filijs prophetarum, est derivata. Quamvis enim in diversis mundi partibus post ELIAM surrexerint in lege nova diversi monachorum principes, secundum diversa instituta specialia, suos discipulos in observantia vitæ monasticæ regulantes, ad nullum tamen alium finem, nec tati sunt.

3. Reg. 20. Sed quia Achab in secunda victoria regem Syriæ Benadad morte dignum, quem ceperat, permisit abire illatum; idèd Michæas regi Achab in spiritu Domini dixit: Hæc dicit Dominus: quia dimisisti virum dignum morte de manu tua, erit anima tua pro anima ejus. Quod ei evenit. Nam dum ascendisset Achab cum Josaphat rege Juda in Ramoth-Galaad, & præliaretur ibi contra Benadad regem Syriæ, unus de parte Benadad tetendit arcum, in incertum sagittam dirigens, casu percussit regem Achab inter pulmonem & stomachum: ex quo vulnere eadem die Achab vespere obiit, juxta verbum quod locutus ei fuerat Michæas, dicens: Audi sermonem Domini: Vidi Dominum super solium suum sedentem, & omnem exercitum cæli assistentem ei à dexteris & à sinistris; & ait Dominus: Quis decipiet Achab regem Israel, ut ascendat & cadat in Ramoth-Galaad? Et dixit unus à sinistris verba hujusmodi, & alius aliter. Egressus est autem spiritus, & stetit coram Domino, & ait: Ego decipiam illum. Cui locutus est Dominus, in quo? Et ille ait: Egre diat, & erit spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus. Et dixit Dominus: decipiet & prævalbit.

3. Reg. 22. Postea autem cum regnaret Joram filius hujus Achab, redarguebat eum Michæas de cultura idololorum: quem rex Joram præcipio inter fecit. Et ita martyrio coronatus, sepultus est in Morasti solus, juxta sepulturam Senachum.

CAPVT XV.

Abdias Propheta, ac servus DEI, discipulus ELIÆ.

Idem insinuat in homil. super Psal. 4. Abter verò Propheta discipulus ELIÆ fuit beatus ABDIAS, de terra Sichæ, ortus in agro Bethacaran, qui ut in libro Regnorum legitur, * Timuit ab infantia sua valde Dominum. Et prius quidem Abdias dispensator regis Achab existens, cum regina Jezebel interfeceret prophetas Domini, iussit ipse, sicut prædiximus, centum ex illis prophetis ELIÆ discipulis: quos, durante illa persecutione, quinquagenos in speluncis abscondens, pane & aqua pavit. Deinde mortuo Achab rege, cum filius ejus Ochozias Rex duos principes quinquagenarios ad ELIAM misisset, qui orante ELIA fuerunt cum suis ab igne de celo descendente combusti; rursus misit rex hunc Abdiam cum quinquaginta viris, qui in monte Carmeli coram ELIA genua flectens pro anima sua, & pro animabus suorum quinquaginta, ELIAM humiliter exoravit. Poterò ELIAS cerneus Abdiam humilitatem, & recolens quòd centum suis discipulis vitam restitauerat; vicissitudinem ei reperiit: quoniam sibi, & suis quinquaginta vitam clementer servavit. Hanc ergo gratiam ab ELIA obtentam Abdias recognoscens, relicto obsequio regis Ochozias, factus fuit discipulus ELIÆ, dimissis proprijs filijs in domo cum sua uxore. Igitur quia centum prophetas ELIÆ discipulos paverat, accepit & ipse à DEO spiritum prophetiæ. In quo spiritu prædixit Idumæos adjuuros exercitum Assyriorum contra Hebræos: propter quod propheta vit dicitos Idumæos tandem per exercitum Nabuchodonosor dissipandos.

Idem insinuat in homil. super Psal. 4. Consentiant Joseph. lib. 9. An. 2. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. Euseb. in Chron. Hieron. & Theodoretus in Commentario. Epiphanius lib. de vita & morte Prophetarum. Abdias Doctus in Synopsi. 3. Reg. 18. 14. Reg. 1. Prophetia Abdias, quam & penè ad verbum repetijt Hieronimus. 49.

Idem insinuat in homil. super Psal. 4. Vita Elia ipsa est Regula vitæ monasticæ.

Idem insinuat in homil. super Psal. 4. Ratio succellæ bonis vitæ monasticæ à S. Elia. Succellæ hereditaria Carmelitatum. Elias patrens Principum Monachorum, suos discipulos in observantia vitæ monasticæ regulantes, ad nullum tamen alium finem, nec tati sunt.

ne sciam... Dominus... opuli... am Israel... ab... per Je. 4. ELIÆ. discipulus, vocato Sa... Zelmane... in de spe... in terram... nrem, mi... um in dis... par boum... de, elicti... LIAM se... m & pro... num con... vitatis au... dicit ac... Je uslem... in Israel... aru quip... fuit fa... uem spiti... as, quia... ce quòdam... & ad... riaz. Hanc... & op... & obfidi... inceffanter... el ad veri... adica io... perficue... filijs pro... alad mi... nox ut fuit... Prophetas... Baal profe... Israel Baal... pultus fuit... ivitate Sa... posuissent... homo ille, discipuli... tre vece... Sed ille... mporibus... a prophe... ero inelo... discipulus... Achab, & adhaerit... Oreb fa... e et videtur... propheti... s prophe... diphcem... Benadad... Sed

IN IESU... Spiritus... VIII... 28

nec per alios gradus intenderunt suos discipulos principaliter perducere, quam ad hunc finem, & per hos gradus, per quos ELIAS ad finem, & perfectionem vite monasticæ, secundum formam per DEUM ei traditam, suos discipulos perduxit. Propter quod prædicti monachorum principes, in sana doctrina vite monasticæ, fuerunt velut quidam particulares rivuli ab ELIA, tamquam à primordiali & universali omnium rivulorum fonte, derivati.

CAPVT XVII.

Cur S. ELIÆ Spirituales posteri à Carmelo potius quam à Carith dicti sunt.

*Interpres loquitur more recepto sui temporis: Carmelita, pro, à Carmelo. Diceret potius à Carith quam à Carmelo: Hoc enim agitur toto capite.

S. Elias Pater monachorum

Mysterium in torrente Carith.

3 Reg. 17.

Juxta Apostolum ad Hebr. 11.

Monasteria castella sunt ac munitio.

Interea sciscitaris, dilecte Caprasi, quâ ratione monachi in hac religiosa disciplina conversantes appellantur Carmelita. *Cum namque ELIAS conversationem hanc non in Carmelo, sed in Carith, iussu divino inchoaverit, videtur nonnullis, ut asseris, quod deberent potius Carithæ appellari, quàm Carmelita. Verùm diligenter si advertas, perpendes voluisse DEUM quod Elias conversationem, quam ab eo acceperat observandam, ideò in solitudine Carith inciperet, & ibi ad tempus à facie Regis Achab & reginæ Jezabel laereret, ut ad eum haberent facilem, licet occultum, accessum quidam viri timorati, quorum ipse in vita monastica Pater fieret. Tunc enim, ut jam prædiximos, viri quidam DEUM timeantes confugerunt illuc ad ELIAM, ne per Achab vel Jezabel compellerentur, sicut cæcæ i populi es, adorare Baal.

Hi paucò tempore in Carith cum ELIA monasticè conversantes, didicerunt ab eo illius loci significationem mysticam, conversationi monachali necessariam: quam supra exposuimus. DEUS autem non iussit, quod ELIAS ideò inchoaret hanc conversationem monasticam in Carith, ut illic eam plantaret; hoc est, ut diuturnam mansionem ipse & ejus discipuli in loco illo facerent, quoniam locus ille erat ineptus habitationi monasticæ, propter carentiam aquæ. Undè post dies aliquantos, quibus ELIAS in eo sedit, iussu divino ab eo discessit: quia torrentis siccatus fuit. In diebus autem illis ELIAS, propter regis Achab, & Reginæ Jezabel idolatriam, & alia eorum ac populi peccata, ita continebat virtute divina cælum, quod nec rorem, nec pluviam dabat super terram: led erat fames vehemens in Samaria. De qua fame indignata valde contra ELIAM Regina Jezabel, procuravit ut Rex Achab faceret ad mortem perquiri eum per omnes gentes & regna. Propter quod ELIAS in nulla eremo poterat tunc securè religiosam vitam monasticam assidue colere; sed vagus & profugus eam excolebat, modò in eremo torrentis Carith, modò in domo mulieris Sateptanz, modò autem in deserto Bersabeæ, modò verò in spelunca montis Oreb. Quem cum non reperirent, effudit Regina Jezabel ultionem famis in ejus discipulos, interficiens aliquantos quos apprehendit ex Prophetis Domini.

Quos & aliâ ratione usque ad mortem persequebatur: quia cum ipsa esset idololatra, moliebatur cultum Baal per totum regnum Israël extendere, & cultum veri DEI de Israël delere: ad quem jugiter restaurandum ELIAS noviter instituerat, ut dictum est, Religionem horum Prophetarum, DEO devotè pfallentium, Qui in eremis latitantes

in nulla solitudine regni Israel audebant tunc juvenem culmen trahere, propter metum Regis Achab, & prædictæ Jezabel uxoris suæ: Sed, sicut ait Nova Apostolus, Circueverunt in melotibus, & in pellicibus castris, egentes, angustissimi, afflicti, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis, & in cavernis terra. Quamobrem cum tunc in Carith, vel alibi jugiter non manserint, non poterunt à Carith dici Carithæ, neque ab alio loco poterunt denominari congruè: quoniam propter persecutiones quas patiebantur, nullius loci fuerunt tunc incolæ, qui teste Apostolo compellebantur hinc, & inde, & vagari, ac fugere.

CAPVT XVIII.

Expositio Visionis S. ELIÆ in spelunca montis Oreb.

DEum compariens DEU tribulationi eorum, & finem debitum ei imponere volens, apparuit ELIÆ manenti in spelunca montis Oreb, & dixit ei: Quid hi agunt ELIA? Quasi tardavens ipsum, eò quod non manebat in regno Israel: ELIAS autem, de hoc se excusans, respondit Domino: Zelatus sum pro Domino Deo extrivitum: quia dereliquerunt pactum tuum, filij Israel. Altaria tua destruxerunt, & Prophetas tuos occiderunt gladio, & derelictus sum ego solus: & quarunt animam meam, ut auferant eam. Sicut autem ait Sapiens, & audivit tunc ELIAS in Oreb, judicia defensionis: Quoniam DEUS ostendit tunc illi in visione mirabili judicia, quibus se, & suos cultores, defendere decreverat: de omnibus illis, qui de regno Israel cultum DEI veri abjecerant, & suos Prophetas occiderant, & ibi cultum Baal introduxerant, & observabant: Quorum quosdam per Azabelem, alios per Jehu, nonnullos verò per Eliseum occideret, & de regno Israel extirparet. Ad ELIÆ quoque consolationem revelavit tunc illi DEUS, adhuc in regno Israel plures ejus discipulos, & veri DEI cultores remansisse, qui pactum DEI non dereliquerant; quos secum ab inimicis eorum defendere, & deinceps cum eo in regno Israel, in tranquillitate pacis, servare: Undè dixit ei: Egrederere, & sta in monte coram Domino. Qui egressus stetit in ostio spelunce. Et ecce spiritus grandis & fortis, subvertens montes & conterens petras, transit ante Dominum. Non in spiritu Dominus, & post spiritum commotis: non in commotione Dominus, & post commotio: em tenuis. *Ibi Dominus. Spiritus quippe grandis & fortis transiens, proterendit Azabelem, quem DEUS, in prædicta visione, ostendit ELIÆ transivisse per regnum Israel, subvertendo montes, id est, majores, & conterendo petras, id est, fortes populi Israel. Hinc Azabel interpretatur fortitudo Dei: quia per eum prævaluit DEUS subvertere majores, & conterere fortiores populi Israel, qui ab ejus cultu recesserant. Quemadmodum Eliseum Propheta Azaheli prædixit: Ostendit mihi Dominus te regem Syria fore, & scio quæ facturum sis filiis Israel mala. Civitates eorum munis ad igne succendes, & juvenes eorum interficies gladio, & parvulos eorum elides, & pregnantas divides. Hæc autem omnia testatur liber Regnorum, manifestè per Azabelem postea in populo Israel completa fuisse.

Et quidem justè: Nam sequitur, non in spiritu Dominus. Meritò enim in Azabelem popululum conterente non erat Dominus, ad parcendum populo: quia

* Alij de Greco remanent... 3. Reg. 17. Ibidem. 3. Reg. 17. Ibidem. * Sic 70. Complut. ac Regia alijque Codices, 2. Reg. 17. Ibidem. 3. Reg. 17.